

Dollen met ons cultuurgood

Dora Van der Groen encenseert de Abele Spelen

Dora van der Groens encenering Thyestes was een schot in de roos, maar haar Abele Spelen schoten vooral de Nederlandse critici in het verkeerde keelgat. Bart Van den Eynde las de commentaren van onze Noorderburen.

“Je neemt een klassieker, om het even welke, en verklaart vervolgens dat die irrelevant is. Als het maar de verbeelding van de speler op gang brengt, heb je zelfs aan een telefoonboek genoeg.”

Peter Claessens/de Telegraaf,
naar Dora van der Groen.

Met *Thyestes* scoorde Dora Van der Groen bij het groot publiek en bij de critici. De voorstelling werd genomineerd voor het Theaterfestival. De *Abele Spelen* nu lijkt bij laatstgenoemden heel wat minder enthousiasme op te wekken. Daarbij is het opvallend dat vooral de Nederlandse pers zeer negatief reageert. De Vlaamse pers heeft voor de voorstelling niet dezelfde prijzende bewoordingen over die *Thyestes* wel te beurt vielen, maar is in het algemeen toch beduidend positiever in zijn beoordeling dan de Nederlandse confraters.

Sotternie

Een aantal van die Nederlandse negatieve recensies zijn erg vreemd als je ze wat nader bekijkt. Een viertal argumenten spelen een rol in de beoordeling. Primo, de *Abele Spelen* zijn als literair erfgoed door van der Groen niet gerespecteerd. In bijna al de negatieve recensies komt dit punt van kritiek terug. Niet zelden gaat dit gepaard met morele verontwaardiging omdat deze ernstige stukken tot een *sotternie* verhaspeld zijn waarin vooral het onderlijf een centrale rol speelt. Tenderde mist de encenering elke structuur en kan dus niet geanalyseerd worden. Merkwaardig genoeg wordt in enkele artikels ook de inzet en overgave van de acteurs gelaakt.

De argumentatie wordt gelardeerd met veel citaten en parafrazen uit interviews, door van der Groen toegestaan voor de première. Ze hebben blijkbaar veel kwaad bloed gezet en worden met graagte geciteerd. Deze ‘*éminence grise*’-zo wordt ze ironisch genoemd in een van de kwaadste artikels- blinkt dan ook niet bepaald uit in het maken van genuanceerde uitspraken en van rationeel opgebouwde betogen. In combinatie met haar overvloedige talent en haar totaal gebrek aan matigheid, maakt dat haar in Nederland natuurlijk tot een ideaal doelwit. De bewuste provocatie van de diva, ook in de voorstelling een constante, doet de rest. Belgen zijn luier (of onverschilliger?): ook Jan Hoet wordt in Nederland met respectvol onbegrip tegemoet getreden of men lust hem er rauw. In België getroost alleen Frans Boenders zich die moeite.

“Esmoreit, Lanseloet, Gloriant en Vanden

Abele Spelen, Het Zuidelijk Toneel / Jean Pierre Stoop